

— Röviden, de tömören ír a város felszabadulásáról, majd újra önmagáról **A híd** című énekben. Kitűnően festi meg a feketézőket, akik a Capri-bárban dőzsölnek, s neki, a tbc-s tüdejű ifjúnak nem jut tejsz, s szalonnára. Kiméz a parasztság felé is: „Újságok hozták; hogy először szántott a szegényparaszt szívből, igazán“. Még nem párttag, de a párt fejlesztí mégis. Itt kezd írni, s tanul, polgárit, majd a dolgozók tanítóképzőt. A híd, az épülő híd, itt jelkép is, amelyet a Kommunista Párt épít az ellenség akarata ellenére és akadályozása közben is. Itt dolgozik a költő. Összeütközik a szocdemekkel és a klerikális reakció-felbújtotta diákifjúsággal. Lódi, itt helytelenül általánosítja, mint egészet, a tanárságot bünrészesként a szegedi diáktüntetésben. Amit a szocdemekről szól, az igen jellemző, kár, hogy nem cselekményben mutatja be ezeket; félképekkel utal rájuk, vagy csak regisztrál. A fiatal tollforgató munkásifjút a munkásosztály már meggyőzte alkotóképeségéről, de a gyermek még nem győzte meg munkásapját költői tehetségéről. Addig még szívós utat kell megjárnia. Ez az út most a konzervgyárba vezet. E versrészlet kevésbé sikerült. Mert az Egyesülés küszöbén a munkásosztály nagy többségben már vagy a Kommunista Párt tagja, vagy szimpatizáns. Lódi munkásai itt bátoralanabbak, mint amilyenek a valóságban voltak; tétovázók. Azt mondja, mines gazda a gyárban! Elhamarkodott, odavetett ítélet. — Majd itt is leleplezik az ellenséget.

A költő mély önkritikával mondja el — sajnos, ismét tényként, nem pedig

képekben — sok-sok nehézségeit a **Szakérlettség**in, ahova kerül. Itt szól a szovjet katonákról, akik hazájukba „vissza sose tértek“, s akiknek köszöni, hogy könyv került a kezébe.

Szállj, szállj, te dal... írja Lódi az utolsó éneke című. Minden álma teljesült. S végre meggyőzte apját is. „Neked is szól a választásom“ — mondja neki az apja. A költő megilletődötten, de élesen és pártosan idézi első beszédét a városi tanácsban. Grúziába szeretne utazni egyszer, s megköszönni Néki a szabadságot.

Lódi elbeszélő költeménye nyeresége irodalmunknak, s fel kell figyelni rá. Merész, és új tett, amit alapjában helyesen oldott meg. A hazaszeretet, városa iránti rajongó szeretete cseng ki minden sorából. De hiányolnunk kell, hogy a párt irányító és alkotó szerepére kevésbé gondolt, a súlypont helyett inkább a munkásosztályra esett a művében. Ha kiegyenlítettebben gondol képalkotásra, s még nagyobb gondal a verselés gördülékenységére, gyorsabbá válik számára a további fejlődés. Jambusai — ötödféles és ötös — az eseményes részekben jobban, a regisztrálókban nehezkésen lendülnek. Néha trocheusi sorokat is belekever — helytelenül. Ügyeljen enjembementjaira, mert az ötödféles sorok után nem egyszer megtörik a ritmust. Helyenkint elvonttá, homályossá válik túlzott tömörítése.

A **Szeged** című elbeszélő költeményre s írójára büszkén tekinthetünk. Jó munkájáért utam szívesen várjuk a további még jobbakat.

Ertsey Péter — Somfai László

Pályázat

A Magyar Írók Szövetsége Szegedi Csoportja és a „Tiszatáj“ szerkesztősége pályázatot hirdet mai életünkkel foglalkozó szindarabokra, (I.—III. felv.) versekre és elbeszélésekre.

Szindarab:	I. díj: 300 Ft	Vers:	I. díj: 300 Ft	Elbeszélés:	I. díj: 300 Ft
	II. díj: 200 Ft		II. díj: 200 Ft		II. díj: 200 Ft
	III. díj: 100 Ft		III. díj: 100 Ft		III. díj: 100 Ft

A díjnyertes műveket a „Tiszatáj“-ban tesszük közzé és külön honoráljuk. A legjobb szindarabokra a Szegedi Nemzeti Színház is igényt tart, hogy azokat műsorra tűzze.

A pályaművek beküldési határideje 1953. május 15. A pályaműveket jelíggel ellátva a következő címre kérjük: Magyar Írók Szövetsége Szegedi Csoportja, Takaréktár-u. 8., vagy „Tiszatáj“ szerkesztősége, postafiók: 46.